

Ordføreren (Lutein): Naar det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds, der ligesom jeg er Medlem af det Udvalg, der har behandlet det foreliggende Lovforslag, fortalte det høie Ting, at jeg havde under Udvalgs-Forhandlingen tidligere indtaget et andet Standpunkt end nu. . . . (Berg: Det sagde jeg ikke et Ord om). So, det sagde det ærede Medlem, saa skal jeg ikke med et eneste Ord udtale mig om, hvorvidt dette Udsagn af det ærede Medlem er rigtigt eller ikke, men jeg vil protestere imod, at det ærede Medlem siger eller antyder, hvilke forskjellige Standpunkter til en Sag, et Udvalgs enkelte Medlemmer har indtaget. Det Standpunkt, som jeg indtager, og som jeg har at staa til Ansvar for for det høie Ting, er det, som foreligger her i Betænkningen, men ikke nogen som helst Andet, der kan have været fremkommet eller været under Behandling i Udvalget, og det ærede Medlem er aldeles uretrettiget til at bringe noget Saadant frem her i Salen. Det Standpunkt, som jeg indtager, er det, som foreligger her i Betænkningen fra Udvalget, og de Udtalelser, hvormed jeg har motiveret disse Ytringer i Betænkningen, om dem er der ingen Uoverensstemmelse. Jeg har antydet, at Udvalget var meget langt fra at anse det forelagte Lovforslag for at være den bedste Ordning af de paagjældende Forhold, men at man bestemt tilraader Thinget dog at gaa ind paa det foreliggende Forslag, fordi man under de nuværende Forhold anser det for umuligt at gennemføre noget Andet. Det Standpunkt staaer Udvalget paa, det har jeg hævdet og vil vedblive at hævde, og jeg vil derfor tilraade ærede Medlemmer at stemme for Udvalgets Forslag og mod alle Forslag, som ere tillede af Mindretallet i Udvalget og af enkelte Medlemmer udenfor Udvalget, selv om man kan have megen Sympathi for enkelte af disse Forslag og sige, at de maaste i visse Tilfælde snarere kunne imødekomme, hvad der ønskes i denne Sal. Jeg vil sige ærede Medlemmer, og navnlig de ærede Forslagsstillere, at de derved snarere vilde vanskeliggøre end fremme enhver Ordning af Jernbaneforholdene i den paagjældende Egn. Det er det, som er udtrykt i Betænkningen, og derved er der ikke nogen Tvivl, at vedtage vi ikke det som her er tilbudt, faae vi Intet, og saa kan det være mange Aar, inden det nogensinde lykkes os at faae Noget ført igjennem paa den paagjældende Egn.

G. Ravn: Naar jeg stemmer for Hæretallets Endringsforslag til dette Forslag, som i sin Helhed gaar ud paa en Statsbane fra Løgstør over Nalestrup til Hobro med en

Sidebane fra Nalestrup til Viborg, saa gjør jeg det, fordi Forholdene for Tiden ikke kunne være mere med sig. Jeg kan forstaa, naar det ærede Medlem fra Viborg (Klein) retter en hel Del skarpe Udtalelser mod, at man har forandret Stillingen noget; det er naturligvis et Udslag af den store Sympathi, han har for den By, han repræsenterer, og derfor skal jeg ikke sige noget Videre om de temmelig stærke, vistnok for stærke Udtryk, som det ærede Medlem er kommen til at bruge, baade ved sit Foredrag ved 1ste Behandling og nu i Dag. Jeg kan kun sige om den saakaldte Beretning, som findes trykt i Tillæg B. for 1887—88 Side 1948, at den vedkjender jeg mig. Jeg vedkjender mig mit Navn, der staaer derunder, og jeg vedkjender mig, at jeg har ment, hvad jeg har understrevet. Det er næsten som, om at man nu vil løbe derfra fra forskjellige Sider, men det vil jeg ikke, og jeg skal sige mine Grunde derfor. Naar jeg i sin Tid har siddet i Udvalget, som behandlede disse Baner, var jeg, saavel som det ærede Medlem fra Rolding (Berg) med Andre enige om, at vi burde have holdt paa, at have Banen som en Hovedbane fra Løgstør til Viborg med Sidebane til Stammbanen, helst nord for Hobro. Og naar vi i sin Tid fik saa mange Stemmer derfor, var det, fordi vi havde foreslaet at tage den Bestemmelse, at de to Baner, den sjællandske og denne jydsk, skulde slaas sammen. Derfor som de to Baner ikke havde været slaede sammen, havde vi aldrig faaet saa mange Stemmer for den, som vi fik. Men idet de bleve slaede sammen, var det saaledes, at de der havde Interesse baade i den sjællandske og jydsk Bane sagde: Nu skulle de løstes i Forening. Efter at man imidlertid havde set, at dette muligvis skabte Banen, og efter at man havde mærket den Modstand, der var i Forhandlingen overalt, var det, at jeg gik til et forandret Standpunkt, ikke af Mangel paa Selvagtelse, men derimod, fordi jeg gik ud fra, at det var bedre ikke at handle af Mangel paa Kjendskab til den Kraft, som laa i Sagens Natur til at føre Sagen igjennem. Jeg vil nemlig gjøre det ærede Medlem fra Rolding opmærksom paa, at naar han i Dag ogsaa jærlig har brugt saa stærke Udtryk, som at det er paa tværs af Befolkningens Ønsker man her handler, da har der netop midt paa Himmerland været Stemning oppe for at gaa lige direkte fra Løgstør til Hobro. Den Stemning kom stærkt op i sidste Samling, idet man sagde: Kunne vi ikke faae Nr. 1, som vi anse Linien fra Løgstør til Viborg for at være, saa giv os dog Linien Løgstør—Hobro, og saa siger jeg, at da dette vilde have været ganske ødelæggende for de